

развијао и у другим европским монархијама, то се поред енглеског успоставио и континентални (европски) модел представничке, односно парламентарне владе који је донекле одступао и разликовао се од овог енглеског. Претеча ове прве, енглеске владе је био Тајни савет (Privy Council) из XV века. То је било једно монархово тело које му је било потчињено и на које се он ослањао и са њим саветовао, да би се из њега почетком XVII века издвојио још ужи састав краљевих најповерљивијих сарадника који је временом добио име кабинет и који је, на краљев захтев, расправљао најосетљивија питања државне политике. Енглеска влада је произашла из енглеске уставне традиције и праксе и њу у живот нису донели писани закони, него уставни обичаји тако да правила о организацији и функционисању владе нећемо наћи у писаним нормама, него у бројним уставним конвенцијама. Влада се коначно развила и уобличила онда када се одвојила од краљевске власти и то је био услов за настанак одговорне владе која је примерена модерној држави. Оваква одговорна влада је данас могућа и у монархистичкој и републиканској варијанти па се јавља и као услов уставне монархије, али и парламентарне републике. Неки аналитичари влада праве разлику између њих, као рецимо Б. Констан. Он је тврдио да само у уставној монархији може да се оствари одговорна влада – дакле не и у републици, па је и узимао Енглеску за пример земље у којој је и поникла и највише се развила министарска (политичка) одговорност. Без обзира да ли је ова тврдња тачна или не, енглеска влада је свакако узор данашње модерне парламентарне владе али се до ње није дошло тако лако. Ова енглеска влада је рођена у мучној и тешкој борби против владалачког апсолутизма која је започета још у раном Средњем веку а успешно окончана крајем XVII века када је оборена династија Стјуарт и успостављена уставна монархија. Но, и та успешно изведена Револуција од 1688. год. није одмах донела парламентарну владу мада је од те Револуције па надаље краљ почео да узима за ministre људе који уживају поверење парламента да би био у добрим односима са њим. У ствари, тек почетком XVIII века, (1714) са доласком немачке, хановерске династије на енглески престо, догодиће се нешто што ће да преокрене уставну и политичку судбину Енглеске и да је чврсто и одлучно упути у правцу парламентаризма. Први владари из хановеранске династије нису знали енглески језик, а и нису много марили за државне послове па се усталила пракса да краљ формира свој савет од припадника политичке групације који су га подржавали и преко кога је управљао државом. Пошто су Торијевци желели да поврате династију Стјуарт, први краљ из немачке